

Една история, която доказва, че
ЛЮБОВТА Е ПО-СИЛНА ОТ ГОРДОСТТА

Никой
НЕ Е ТВОЙ

ХРИСТИНА МИРАЗ

Аностроп

Христина Мираз
НИКОЙ НЕ Е ТВОЙ

© Христина Мираз, автор, 2015

© Фиделия Косева, дизайн на корицата, 2015

© *Алто* – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2015

ISBN 978-954-2962-27-4

Тыкой
НЕ Е ТВОЙ
ХРИСТИНА МИРАЗ

Анестроф
София, 2015

Първа част

ТОЙ

Your eyes

Sent: 05.04.2007 17:53 Четвъртък

To: [fanmail@abv.bg]

Все още не разбирам защо беше всичко това. Все още се чувствам потресен от факта, че ми написа: „държиш се като пътьо“. И не толкова, че ми го написа, а че това беше **първото нещо**, което си помисли за мен/помисли да ми напишеш. След като се чухме по телефона и разбра, че всъщност съм попаднал в по-сложна ситуация, отколкото си предполагала, си мислех как си зад мен, чувствах се силен заради подкрепата ти. Нямах търпение да пристигна тук и да ти разкажа какво се е случило. Очаквах реакция от рода на: „всичко наред ли е?“, „как мина?“, „какво стана?“, „добре ли си?“, „обичам те“, всичко друго, но не и директно „искам само да ти кажа, че се държиш като пътьо“. Очаквах подкрепа и загриженост, а не обвинения. И то неаргументирани – висящи във въздуха. Както и да е. Ще ти напиша какво се случи от началото до края, и то не за да се оправдавам, а за да разполагаш с информацията в нейната цялост, такава каквата е в действителност. И ако **след това** все още си мислиш,

че съм се държал като „путьо“, позовавайки се на тази информация, можеш да продължиш да не си вдигаш телефона. Съжалявам, че отново се налага да говоря за нея и да описвам събития с нея, но случаят го налага.

Тръгнах си трудно от вас – винаги ми е трудно. Въпреки непрестанните ти шамарчета и заяждания... не исках да тръгвам никъде. Спомням си погледа ти, докато влизах в асансьора, спомням си блясъка в очите ти. Но потеглих, налагаше се. По пътя, на светофара под моста си мислех дали да се обадя на Алекс, за всеки случай – да го предупредя, че съм „прекарал нощта у тях“. Но не го направих, което беше глупаво от моя страна. Трябва да използвам по-добре способността си да предвиждам най-лошия възможен сценарий – способността да виждам най-силния ход на противника дори преди него и да имам вече в главата си следващия си ход. Спрях малко встрани от входа на блока ми, оглеждайки се, точно като Брус Уилис, който се връща за забравения часовник, в „Криминале“.

Изключих новия телефон и го оставих в жабката. Предполагах, че ще го включа само след 10 минути пак – време, за което да отида до тоалетната, да закуся набързо, да проверя пропуснатите повиквания на домашния телефон. Тогава не предполагах, че същия телефон ще

успея да включа едва на следващата сутрин. Качих се по стълбите. Опитах да отключа първо долната ключалка – защото ако тя беше вкъщи, то щеше да е заключено само горе. Беше заключено и горе, и долу. Влязох. Отворих вратата на стаята си и надзърнах – лежеше на леглото, без чаршафи, облечена и разглеждаше твоя Maxim. Попита ме къде съм бил, а аз ѝ отговорих, че съм отишъл до работата ми много рано сутринта – прецених, че ако е била цяла нощ вкъщи, леглото щеше да е оправено за спане, а тя да ме чака под завивките, а не така – облечена. Извиних се, че много ми се ходи до тоалетната, което си беше самата истина. След това веднага влязох под душа. След малко тя влезе в банята и ми каза, че ме е чакала цяла нощ и аз не съм бил на работа, а някъде другаде, и настоя да ѝ кажа истината. Била е в „Строежа“ на концерт до към 3 след полунощ. Изведнъж е решила, че е по-добре да дойде да спи при мен, а не да се прибира до тях – нямало смисъл да дава повече пари за такси. И така, дошла е посред нощ, а мен ме е нямало... Крещеше ми в банята, докато аз се къпех. Аз ѝ казах да спре да крещи, защото така няма да говоря с нея, и да излезе от банята, и че ще си говорим като приключача. Тя така и не го направи – беше като обезумяла. Докато си миех косата, ѝ споделих, че съм бил у мой колега – Алекс, и сме играли на някаква GTA на новия му плейстейшън докъм 4, после съм

заспал у тях, а телефонът ми е бил изключен, защото ми е паднала батерията.

После се прехвърлихме в кухнята, за да закуся. Тя не ми вярваше и все ме питаше защо първоначално съм я излъгал, а аз ѝ обясних – „защото знаех, че така ще стане и ще започнеш да ме разпитваш“. Питам я: „Какво, нямам право да не съм си вкъщи ли?“. Караше ме да се заклевам в живота си, че наистина съм бил у Алекс, а аз отказвах: „Мразя да се кълна. Защо трябва да се заклевам, за да ми вярваш? Трябва да ми вярваш...“ След това искаше да му звънна и да го питам дали не съм си забравил нещо у тях, за да му чуела реакцията. Аз и това отказвах. Заплашваше ме, че ако не го направя, ще скъсаме. Крепеше. После плачеше. Изпадна в истерия. Каза ми „дори да си бил с друга, няма да скъсаме, но искам да знам истината – това е най-важното нещо в една връзка“. Питаше ме защо го правя точно преди да заминем (имахме планове още от миналата година за края на месеца).

Преместихме се в другата стая, за да се облека. После се опита да ми включи телефона и като видя, че съм си сменил PIN кода, и ме попита защо съм го направил, аз ѝ обясних, че „мразя да ми ровичка в телефона“. Тя ми отговори, че не я интересува, че ще опитва да го включва и изключва докато го налучка. И така

след третия път SIM картата ми беше блокирана и трябваше да се въведе PUK код. Искаше да идва с мен на работа, за да говори с Алекс. Сигурно сто пъти ме попита дали съм ѝ неверил, дали си имам любовница, дали съм спал с друга тази нощ. Постоянно плачеше. Ту плачеше, ту крещеше. Разпитвах я защо не ми вярва, защо ми е устроила капан, защо не си е оправила леглото, за да се наспи спокойно, и защо постоянно ме подозира.

На леглото ми имаше мокро петно от сълзите ѝ. Замислих се колко ли сълзи е поело това легло. Колко сълзи и колко сперма?

Тръгнахме с моята кола – след като я закарах до тях, отидох при моите майстори и оставих колата там. Оказа се, че някакъв ремък се бил скъсал и той тракал. Тръгнах пеш към спирката на 94 на Семинарията, взех първото такси и пристигнах на работа. В 12:30, когато ме посрещна с онези думи: „държиш се като пътьо“, и двата ми телефона не бяха у мен – единият в колата, другият – заключен на масата вкъщи, отключих го едва на сутринта. Когато прочетох и писмото ти.

Съжалявам, наистина съжалявам, че не дойдох при теб онази нощ – написах ти го още предния ден. Но има разлика между това да си смел и това да си глупаво безразсъден. Има

разлика между това да си страхлив и това да си предпазлив. Особено в този ден и след онзи финал на разговора ни в ICQ и изчезването ти. Нямах телефон у себе си и не съм се криел нарочно, както ми написа. Искях да знаеш всичко това.

На левия ми палец все още се вижда следа от нараняването, което си причиних, разкъсвайки белъто ти. Все още стоят следите от ноктите ти по гърба ми.

Slowly

Sent: 05.04.2007 22:58 Четвъртък

To: [fanmail@abv.bg]

Сега отново прочетох какво съм написал. Имам чувството, че ще ме разбереш погрешно.

Ако бях прочел писмото ти или SMS-а, щях да дойда при теб независимо от всичко. Но не ги бях прочел, за съжаление. А бях останал с последните ти думи в ICQ, където ме наричаш пътъо.

Къде си сега? Искам да те видя поне за минута, преди да заминеш за Варна. За един поглед, може дори и без докосване. Къде си... по дяволите?

Seeking... you

Sent: 08.04.2007 22:44 Негеля

To: [fanmail@abv.bg]

Търся те – сякаш си навсякъде около мен, сякаш си потънала дълбоко в мен. Накъдето и да погледна – ти си там. Подредил съм трите телефона един до друг и ги наблюдавам. Мълчат. Ти мълчиш – ужасно тихо е. Пръстът ми постоянно е на зелената слушалка, но не смея да се обадя. Постепенно спирам да се радвам на дребните неща и ставам все по-замислен. В миналото, в мечтите и сега – къде си сега точно в тази секунда? Знаеш ли, че съм тук, че мисля за теб от сутрин до вечер, всяка минута? Или вече съм никой, някой си... жаба от блатото.

Имам нужда от онзи твой поглед, от гласа ти в ухото ми. Имам нужда от топлината и от силата, да си до мен. В мен, хапеца ме, или в мен, спяща – в прегръдките ми. Чувствам се в най-непревземаемата крепост, на най-сигурното място на света – когато съм в прегръдките ти. Тогавя мога да съзерцавам как светът рухва и да не ми пука. Липсва ми нежността ти. Времето сякаш започва да тече все по-бавно, като си така далеч от мен.

„Операторът ще предаде на абоната за вашето обаждане.“ Това го научих наизуст вече – къде има пауза, къде девойката, която го казва,

си поема дъх и повишава глас. Не мога повече. Имам нужда от теб, кралице. Имам необходимост. По Маркетинг учихме за разликата между „*besoin*“ и „*desir*“. За това как у човека е възможно да се провокират единствено вторите – желанията. Но необходимостта, нуждата – от вода, от въздух, от храна, от сън... Това е неконтролируемо!

J'ai besoin de toi! *

К.

Desert

Sent: 10.04.2007 01:16 Вторник

To: [fanmail@abv.bg]

Чувствам се сам в центъра на пустиня. Около мен са все същите хора и предмети, но все повече избледняват и губят смисъла си, когато теб те няма. Протича някакъв процес обратен на оцветяването – предполагам, че *обезцветяване* е точната дума. Представям си го като филм с малко дете, което оцветява книжка или комикс, и който е пуснат наопаки. Флумастерът изсмуква цветовете. Там са на сигурно място – няма опасност да се разпилеят или да избледнеят. Нали?

---

* Имам нужда от теб! (фр.) – Бел. ред.

Не зная какво ме крепи вече. Когато те нямаше в София, ме държеше мисълта, че ще те чуя най-късно тази вечер. Мечтаех това „Операторът ще предаде на абоната...“ да се смени с тон „свободно“. Мечтаех за този момент. И когато той дойде, просто никой не отговаряше. Ти не ми отговаряше. А след това отново чух до болка познатото „Операторът...“. Мразя го този глас – асоциирам го с безпомощност, с невъзможността да те чуя.

Защо? Не спирам да си задавам този въпрос. С какво те отблъснах така? С кое мое действие или бездействие? И откривам толкова много отговори... ужасявам се от себе си. Ужасявам се дори като си помисля как съм те удрял по дупето и съм те обиждал, докато сме се чукали, вместо да го галя нежно и да ти признавам тихо любовта си. Как съм удрял нещо, което заслужава да бъде целувано и докосвано съвсем фино. Съжалявам, че се забавих толкова в понеделник вечерта. Съжалявам, че не се забавих във вторник повече на вратата на асансьора... тогава те видях за последно. Точно преди една седмица. Съжалявам за хилядите си несъвършенства.

Какво правиш сега? Дали спиш... или си четеш. Хм, едва ли. По-скоро спиш сладко. Сънувах те, сънувах, че получавам SMS от теб, в който започваш с „Любовнико,...“. Точно такъв SMS мислех да ти напиша, преди да заспя, но се

въздържах. А се чудя, какво ли щеше да е, ако не се въздържах постоянно, ако не трябваше да прикривам всичко. Представяш ли си го? Ти и аз. И нищо, и никой да не може да ни раздели.

Torque

Sent: 11.04.2007 12:34 Сряда

To: [fanmail@abv.bg]

Богиньо,

Искам да ти напиша толкова много неща. Не можах да спя последната нощ. Будех се, въртах се... поглеждах си телефона за някакво съобщение, което да съм пропуснал. В 1... в 2... в 3:15. В 5:17. На сутринта си уговорих час за подстригване. След това отидох на работа. Днес бяхме много малко, защото беше почивен ден за всички останали, освен поддръжката и работещите по онзи проект под кодово име „D90“. Не можех да се концентрирам изобщо. Очите ми се насълзяваха. Не беше истински плач, просто очите ми се навлажняваха постоянно, докато работех... докато се опитвах да работя.

По-рано тази вечер, докато свирех, се заслушах във всеки звук от моята стая. Въпреки че и трите телефона бяха около мен, сякаш имах слухови халюцинации, че нещо там звъни. Че ще пропусна повикването, SMS-а...

Христина Мираз
НИКОЙ НЕ Е ТВОЙ

Редактор *Кристина Бодурова*
Коректор *Сашиа Александрова*
Дизайн на корицата *Фиделия Косева*
Предпечат *Огнян Илиев*

Българска. Първо издание.

Формат 84x108/32

Печатни коли 19,5

ISBN 978-954-2962-27-4

Апостроф

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18

e-mail: office@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.entusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

